

REBECCA EDGREN ▶ ALDÉN

*Edgren Aldén rakentaa tunnelmaa
ja ihmissuhteita, jotka muuttuvat
vähitellen yhä karmivimmiksi.*

– Dagens Nyheter

MUSTAT PURJEET

MUSTAT PURJEET

REBECCA
EDGREN ▶ ALDÉN

MUSTAT PURJEET

Ruotsin kielestä suomentanut Jänis Louhivuori

minerva
MINERVA KUSTANNUS
HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuperäisteos:

Svarta segel

© Rebecka Edgren Aldén 2022, by Agreement with Grand Agency

Suomenkielinen laitos:

© Minerva Kustannus, 2023

www.minervakustannus.fi

Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Suomennos: Jänis Louhivuori

Sitaatti Leo Tolstoin *Anna Kareninasta* s. 119, suom. Lea Pyykkö

Kannen kuvat: Bas Leenders / Flickr.com, Lavi Perchik / Unsplash.com, iStock

Kansi: Jatta Hirvisaari / Taittopalvelu Yliveto Oy

Graafinen suunnittelu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-759-2

Painettu EU:ssa

Svantelle – emme unohda sinua koskaan

Prologi

ANNIKA NÄKEE JO kaukaa, ettei kaikki ole kohdallaan. Heidän edessään Möjafjärdenin selällä ajelehtii purjevene. Taivaalle on kerääntynyt tummia pilviä, mutta ilma on yhä painostava. Hiki liimautuu selkään punaisten pelastusliivien alla.

Ilma tuntuu melkein sähköiseltä kuin taivas haluaisi kiihkeästi päästä purkautumaan. Aamupäivän säätiedotus lupaili ukkosta ja mahdollisia sateita. Onko viimeinkin tulossa sadetta? Yleensä Annika nauttii lämpimästä säästä, mutta maan ylle moneksi viikoksi jämähtänyt helle tekee hänet veltoksi ja hitaaksi. Hän ei muista, milloin on viimeksi satanut. Ehkä luonto on jo unohtanut, miten se tapahtuu.

Taas yksi Omega, hän ajattelee katsoessaan siroa venettä. Millä todennäköisyydellä törmää kolmeen Omegaan näin lyhyen ajan sisällä? Tämä vene vaikuttaa hyvin hoidetulta. Sen runko on hohtavan valkoinen, ja sileät purjeet näyttävät äskettäin hankituilta. Veneen perässä lepattaa laiskasti sinikeltainen lippu. Annika tihrustaa mastoa muttei tunnista viirien väriä eikä siksi pysty päättelemään, mistä vene on tulossa. Viirit kuitenkin rauhoittavat hänen mieltään. Veneellä on kotisatama, ja se kuuluu johonkin veneseuraan. Se on kuin kaulapannalla varustettu kulkukissa.

Kaikki näyttäisi aivan normaalilta, jos keulapurjeen skuutti ei olisi irronnut ja heiluisi nyt velttona ilmassa eikä köyden pää lipuisi vedessä. Kuuluu vaimeita tömähdyksiä, kun puomi liikaa hitaasti edestakaisin tuulella. Kiinnittämätön isopurje vastaa jokaiseen liikeyhdistykseen äänekkäällä lepatuksella.

Annika tekee nopean merkinnän analogiseen lokiin ja katsoo sitten ympärilleen. Lähistöllä ei näy muita veneitä. Merenselkä on huomattavan autio. Vain harva uskaltautuu avovesille, kun on ennustettu ukonilmaa. Vaarana on, että ukkonen iskee mastoon.

Annika vilkaisee Nadiaa, joka ohjaa hänen takanaan heidän kahdeksanmetristä avovenettä *Rescue Ceciliaa* hitaasti lähemmäs. Tummat suortuvat ovat karanneet sykeröltä Nadian päältä, ja hän huitoo niitä syrjään vapaalla kädellään. Nadia ja Annika eivät ole olleet kovin monta kertaa pelastustehtävällä yhdessä. Annika kulkee useimmiten pelastusaseman päällikön Gunnarin matkassa. Hän ei tiedä, miksi siinä on käynyt niin. Mutta heistä on tullut läheiset, ja he täydentävät toisiaan. Annika saattaa olla toisinaan vähän kiivas ja äkkipikainen, kun taas Gunnar on itse rauhallisuus. Gunnarin äänessä on jotain, mikä vetoaa ihmisiin. Ehkä se johtuu siitä, että se on oktaavia matalampi, tai sitten pehmeästä norlantilaisesta korostuksesta, joka on Piitimessä vietettyjen lapsuusvuosien peruja, vaikka hän onkin viettänyt melkein koko aikuisikänsä täällä Tukholman saaristossa. Annika on nähnyt, miten Gunnar vaikuttaa ihmisiin, kun he ajavat suorittamaan tehtävää. Annikan toimintakyky ja Gunnarin turvallisuudentunnetta herättävä tyyneys ovat osoittautuneet hyväksi yhdistelmäksi.

Hänen rintaansa vihlaisee, kun hän ajattelee Gunnaria. Gunnarin on pakko selvitä, Annika tarvitsee häntä. Asema ei olisi ennaltaan ilman häntä.

Annikakaan ei olisi ennaltaan ilman häntä.

Hän karistaa ahdistavat ajatukset mielestään. He ovat nyt hoitamassa tehtävää, ja Nadiakin on taitava ja kokenut meripelastusaluksen päällikkö. Hän on ainakin kaksikymmentä vuotta Annikaa vanhempi ja ollut näissä hommissa pitkään. Annika tietää, että Nadia oli heidän asemansa ensimmäinen nainen. Piikepaidan alla pullistelevat lihakset ja suora ryhti paljastavat, että hän on ammatiltaan fysioterapeutti ja personal trainer.

Annika kääntyy taas katsomaan purjevenettä. Joku aloittelija on luultavasti ajautunut vähän liian kauas saaristossa ja joutunut äkillisen tuulenpuuskan yllättämäksi. Sellaista sattuu toisinaan. Ihmiset yliarvioivat kykynsä ja aliarvioivat luonnonvoimia. Kun sää äityy pahaksi, Sandhamnista ostetuista tyylikkäästä merkivaatteista tai ökykalliista varusteista ei ole apua.

Ihmisillä on liikaa rahaa ja liian vähän kärsivällisyyttä ja meritietämystä. Annika epäilee silti huonon sään teoriaansa. Tuuli puhalsi toki aiemmin tänään navakasti mutta ei kovin kauan eikä yli kymmentä metriä sekunnissa, jolloin se oli voimakkaimmillaan. Noin hienon veneen pitäisi selviytyä siitä ongelmitta. Eikä vene ole edes kovin kaukana merellä. Ehkä tämä johtuu eilisestä sumusta, jossa ei voinut nähdä edes omaa kättään.

Nyt he ovat niin lähellä, että Annika kuulee kapteeniaan kaipeavan ruorin kitinän. Muuten on hiljaista. Huolestuttavan hiljaista.

”Hoi! Onko siellä ketään?” Annika huutaa muttei saa vastausta.

Hän siirtyy veneen keulaan päästäkseen purjeveneen kannelle. Tamppi on jo valmiina kädessä. Hän kääntyy Nadian puoleen ja odottaa merkkiä. Hän näkee Nadian soittavan meripelastuskeskukseen ja kertovan, että vene vaikuttaa hylätyltä.

”Nouse kannelle, mutta älä kiinnitä venettä siltä varalta, että siellä on jotain”, Nadia sanoo erikoisella korostuksellaan. Hän ikään kuin painottaa jokaista tavua.

”Niin, siellä voi olla jotain... tai joku”, Annika vastaa ja on näkevinään huolestuneen välähdyksen kollegansa silmissä.

He kumpikin tietävät, että hylätyltä näyttävästä veneestä voi löytyä mitä tahansa. Kyseessä voi olla vakuutushuijaus. Runkoon on voitu porata reikä, jotta vene uppoaisi. Annika on kohdannut tapauksia, joissa ihmiset ovat tietten tahtoen upottaneet veneitään, ja hän on kuullut kaikki mahdolliset selitykset. Mutta miksi täällä, keskellä merenselkää? Veneeseen voisi olla piilotettuna jopa pommi. Pari kollegaa yhdeltä toiselta pelastusasemalta kertoivat sellaisesta tapauksesta jokin aika sitten. Pelkkä ajatus saa sydämen pumppaamaan nopeammin. Ehkä Annikan mielikuvitus on liian vilkas, mutta hän ymmärtää, miksei Nadia halua kiinnittää venettä. *Turvallisuus ennen kaikkea*, hän kuulee Gunnarin äänen mielessään.

”Ota radiopuhelin mukaan, jotta voimme pitää yhteyttä”, Nadia sanoo.

”Ilman muuta...”, Annika sanoo.

”Olen tässä. Soita heti, jos siellä on jotain”, Nadia sanoo ja nyökkää hitaasti.

Sydämensyke kohisee Annikan korvissa, kun hän valmistautuu nousemaan veneen kannelle. Nadia kääntää *Rescue Cecilian* niin, että sen kumireuna painautuu kiinni purjeveneeseen reelin kiini. Annika ponnistaa ja nousee ajelehtivan veneen kannelle radio pelastusliiviin kiinnitettynä pitääkseen kätensä vapaina. Hän kuulee Nadian peruuttavan kauemmas.

Kun hän kapuaa sitlooraksi kutsuttuun ohjaamon istumakaukaloon, se on tyhjä. Kaikki näyttää siltä kuin pitäääkin, paitsi

ettei veneessä ole ketään. Sitten hän näkee tummanruskean laikun, joka on levinnyt sitlooran valkoiselle reunalle, ja kumartuu katsomaan lähemmin. Voisiko se olla... verta? Kylmät väreet kiirivät hänen selkäpiissään. Mitä täällä on tapahtunut?

”Nadia, näyttää kuin täällä olisi verta”, hän sanoo radiopuhelimeen.

”Okei, soitan poliisille”, Nadia sanoo. ”Ole varovainen siellä.”

Poliisille. Annika näkee mielessään Jensin. Hän ei tiedä, haluaako hän, että Jens tulee. Hän karistaa ajatuksen pois. Keskity, hän tolkuttaa itselleen.

”Haloo?” hän huutaa alas kansikajuuttaan, ruffiin.

Ei vastausta. Siellä voi olla sairastunut tai loukkaantunut tai pahimmassa tapauksessa kuollut ihminen. Kohta täällä merenselällä on täysi härdelli päällä. Ehkä heidän olisi pitänyt odottaa poliiseja, mutta hän ei voi enää perääntyä, kun hän on jo täällä. Joku voi olla avun tarpeessa, ja hän on lisäksi liian utelias.

”Vene vaikuttaa tyhjältä, mutta menen varmuuden vuoksi sisälle”, hän sanoo.

”Okei”, Nadia vastaa.

Jyrkät rappuset natisevat hiljaa, kun hän kapuaa alas ruffiin. Siellä haisee ummehtuneelle niin kuin purjeveneiden kajuu-toissa yleensä. Tyyrpuurin puoleisella sohvalla on pakattu laukku. Sen päällä lojuu vanha muistikirja ja tyhjä kameranlaukku. Tiskialtaassa kierii vesilasi hitaasti edestakaisin veneen liikkeiden tahdissa. Vaikka ruffissa mahtuukin seisomaan, Annika painuu kumaraan edetessään varovasti kohti keulapiikkiä. Sen ja oleskelutilan välissä on alue, jonka toisella puolella on vessa ja toisella vaatekomero. Annikan jalat vapisevat, kun hän työntää päänsä sisään keulapiikin oviaukosta. Siellä on tuplapunkka,

joskin luultavasti vähän liian ahdas kahdelle täysikasvuiselle ihmiselle. Punkka on tyhjä.

Annika hengähtää syvään ja peruuttaa takaisin. Hän palaa oleskelutilaan. Kaikki näyttää samalta kuin äsken. Hän tietää, että veneen toisessa päässä portaiden takana on peräkajuutta, ja lähtee sinne.

”Haloo?” hän pikemminkin kuiskaa kuin huutaa.

Hän siirtää laukun edestä, jotta mahtuisi työntymään eteenpäin kumarassa ja pääsee kurkistamaan peräkajuuttaan. Aivan ensimmäiseksi hän näkee tyhjän purjepussin ja Ikean kassin, jossa on työkaluja. Hän työntää ne molemmat pois tieltä ja tähystää ahtaaseen tilaan. Katto on matala, ja paikka suorastaan huokuu klaustrofobista tunnelmaa. Täälläkään ei ole ketään. Omituista. Onko vene irtautunut jostakin satamasta? Mutta purjeet ovat ylhäällä. Missä ovat ne, jotka nostivat purjeet?

Annika vetää päänsä nopeasti pois ja hivuttautuu samaa tietä takaisin oleskelutilaan. Sitten hän nousee kiireesti natisevat puuportaat ylös. Hänen sydämenlyöntinsä rauhoittuvat, kun hän hengittää taas raitista meri-ilmaa. Hän haukkoo sitä ahnaasti ja katsoo sitten ympärilleen sitloorassa. Hänen katseensa juuttuu tummaan laikkuun. Sitten hän tuntee ensimmäisen pisaran otsallaan, kohottaa katseensa vaistomaisesti taivaalle ja melkein tuntee, miten harmaat pilvet hellittävät otteensa saateesta.

”Nadia”, hän huutaa. ”Täällä ei ole ketään. Vene on tyhjä.”

Viisi päivää aiemmin

ENSIMMÄINEN PÄIVÄ: HEINÄKUUN 18.

Joanna

LASKEN LAUKUN LAITURILLE ja varjostan silmiäni kädellä. Aurinko polttaa vaaleaa ihoani. Äänet ympärilläni ovat niin tuttuja, vaikka siitä on monta vuotta, kun olen kuullut ne viimeksi. Kitinää. Liplatusta. Lokkien kirkunaa. Suolaisen veden ja merilevän tuoksua.

Vieraslaiturissa on paljon veneitä rivissä, sekä purje- että moottoriveneitä. Waxholmin lautta näkyy kauempana suuren betonilaiturin vieressä. Aallot keinuttavat ponttonilaituria ja samalla minua.

Musta toppi liimautuu ihooni, ja aurinko kimmeltää veden pinnassa. On niin kuuma, että tuulenvireetkin polttavat. Minun olisi pitänyt valita varjopaikka tai ainakin jonkin muun väriset vaatteet kuin mustat. Ehkä minun ei olisi pitänyt tulla lainkaan.

Näen veneen lähestyvän kauempaa. Se on lapsuutemme Omega, jonka nimen isä vaihtoi *Tarantellaksi* Petronellasta, joka oli sen entisen omistajan antama nimi. *Petronella on kertakaikkisen tylsä*, isä selitti sutiessaan maalia vanhojen kirjainten yli ja kirjoittaessaan uudet tilalle.

Zackarias seisoo sitlooran laidalla ja heilauttelee kättään laajoin liikkein. Kohotan käteni empivästi tervehdykseen.

Sormeni hapuilevat pillereitä taskussa. Ne rauhoittuvat osueensa läpipainopakkaukseen.

Muistan Zackin taannoiset argumentit puhelimesta. *Et voi kyhjöttää sisällä tällä säällä.* Tämä on meidän ensimmäinen taapaamisemme puoleen vuoteen. Hautajaisten jälkeisinä kahtena ja puolena vuotena olemme nähneet vain pari kertaa. Jokainen kerta on ollut luultavasti yhtä kiusallinen meille molemmille. Emme ole kyenneet vielä puhumaan asioista suoraan.

Zack näyttää itsevarmalta, ja käsitän, että hän on elänyt oikeaa elämää sillä välin, kun minä olen kyhjöttänyt neljän seinän sisällä asunnossani. Hänen vähän liian pitkä tukkansa leppäta tuulessa. Se on auringon haalistama. Havahdun siihen, että muistutamme toisiamme entistäkin vähemmän.

Liinaharja ja Nokitukka. Niillä nimillä äiti meitä kutsui, kun olimme pieniä. Veli on vaalea. Minä olen tumma. Veljen silmät ovat siniset. Minun ruskeat. Kun katson lapsuudenkuviamme nyt aikuisiässä, käsitän etten ollutkaan niin tumma kuin luulin. Hiukseni olivat pikemmin maantienväriset ja silmäni rusehtavankirjavat. Olin tumma vain suhteessa veljeeni.

Kaikki minussa oli suhteessa häneen. Hän oli ikuinen viitearvoni. Indeksini. Piste, johon minua verrattiin. Hän oli keskipiste, minä seisoin vieressä. Hän ei ollut koskaan minun veljeni, vaan minä olin aina hänen siskonsa. Ihmiset kyselivät minulta jatkuvasti: ”Sinäkö olet se Zackin sisko?”

Kyllä minä olin. Mutta mitä muuta minä olin? Tuskin muistan enää. Tuntuu kuin siitä olisi ikuisuus, kun olin se, joka olin ennen. Elämä on jakaantunut aikaan ennen ja jälkeen. En ole vielä selvittänyt, kuka minä olen sen jälkeen, mitä tapahtui.

Tukkani on yhtä musta kuin toppini. Olen värjänyt sitä niin kauan, että olen jo unohtanut, minkä värinen se on oikeasti.

Ehkä minulla ei enää ole luonnollista hiustenväriä. Kummallista, että olen jatkanut tukkani värjäämistä. Miksi minä välitän hiuksistani, kun en piittaa mistään muusta?

Ehkä musta tukka on ainoa asia, joka yhdistää entistä ja nykyistä minua?

Kun vene lipuu lähemmäs laituria, Zack loikkaa notkeasti kannelle ja harppoo varmoin askelin veneen etuosaan. Hän poimii matkalla käteensä köyden ja kumartuu veden ylle. Kun vene on aivan lähellä, hän siirtyy laiturille, kääntyy venettä kohti ja ottaa sen vastaan. Hän kiinnittää köyden ripeästi.

Sitä ei sanota köydeksi vaan tampiksi. Isän ääni kaikuu päässäni.

Vasta silloin tajuan, että minun olisi pitänyt auttaa Zackia ja ottaa vene vastaan. Pyytää häntä heittämään tamppi minulle. Mutta tässä minä vain seison passiivisena sääriini nojaavan laukun vieressä. Kädessäni on muovikassi täynnä ruokaa sekä kyynärtaipeessa roikkuvat pelastusliivit.

”Tervehdys, Joanna”, Zack sanoo. ”Mahtavaa nähdä sinua muuallakin kuin kämpilläsi.” Hän vaikenee kuin antaakseen minun vuorosanoilleni tilaa, mutta huuliltani ei kirpoa ainutakaan sanaa. Hän rypistää otsaansa ja osoittaa käsiäni. ”Onko tuossa kaikki?”

Hänen äänensä on kirkkaampi kuin normaalisti. Ehkä hän pinnistelee. Hän haluaa minua kömpelästi toisella kädellään ja pitää edelleen toisella kiinni veneestä. Hän tuoksuu deodorantilta ja aurinkohieltä. Hänen kyynärvarsissaan on syvä rusketus, kaunista säätä on kestänyt jo monta viikkoa. Katson kalpeita jalkojani ja ajattelen, että minun täytyy muistaa laittaa niihin voidetta. Aurinko heijastuu vedestä, ja ihoni palaa herkästi.

Se ei ole tottunut. Minä en ole tottunut.

”Ostin tuoreita vihanneksia ja hedelmiä. Ja pari pulloa viiniä.”

Sanon viimeiset sanat huolettomuutta tavoitellen. Tokihan lomalla juodaan punaviiniä.

Jokin nokkii sisälläni. Se lepattaa ja kahisee. Jokin musta.

”Autanko sinut veneeseen?” Zack kysyy.

Pari lokkia räähky korkealla yläpuolellamme. Ne luovat varjoja lähes valkoiseen veteen. Ihmettelen jälleen, miten tuttua tämä kaikki on, vaikka edellisestä kerrasta on niin monta vuotta. Vaaleat veneet, jotka hankaavat toisiaan vasten. Lepuuttajat, jotka kitisevät joutuessaan puristuksiin. Kilkattava ääni, kun vaijeri iskeytyy mastoon. Aaltojen liplatus kiviä vasten puulaiturin alla, joka liukuu natisten edestakaisin.

”Ei tarvitse. Jos otat tämän laukun ja kassin, pärjään kyllä.”

Hän ottaa muovikassin kädestäni. Nostan laukkuni, ja hän ottaa senkin. Puen nopeasti pelastusliivit ylleni ja hilaan itseni veneeseen. Se keinahtaa, ja myötäilen sitä liikkeilläni. Miksi oikein suostuin tähän? Minullahan on viha-rakkaussuhde mereen. Rakastan saaristoa ja veneilyä, mutta minussa asuu kunnioitus vettä kohtaan. En ole koskaan halunnut painaa päätäni veden pinnan alle. Meri on liian iso, liian kesytön ja syvä, jotta tuntisin oloni siellä mukavaksi. Ja se on aika outoa, kun vietin sentään jokaisen lapsuudenkesäni veneessä tai meidän kesäpaikassamme saaristossa.

Olen vähällä pudottaa toisen sandaalini veteen ja ehdin ajatella, että minun olisi pitänyt sittenkin panna lenkkitosut jalkaan. Ne ovat laukussa. Tartun viime tipassa keulapurjeeseen ja löydän tasapainon.

Valkoinen muovikansi on hohtavan puhdas. Zackin on täytynyt jynssätä se kunnolla ennen matkaanlähtöä. Moottori jyrisee jossakin lähellä. Astun pari horjahtelevaa askelta, kumarrun ja tartun venettä reunustavaan kaiteeseen, mantookiin.

Kun pääsen sitlooraan, otan yhden tyynyistä ja istun sen päälle. Se on mariininsininen, ja sitä kiertävät valkoiset, nyöritetyt köydet. Siinä on viisi valkoista kangaspäällysteistä nappia. Samanlaisia tyynyjä on kaikissa purjeveneissä. Potkaisen sandaalit jalasta ja nostan jalat penkille mutta säpsähdän, kun jalkani koskettavat sitä. Puu on paahtunut auringossa polttavan kuumaksi.

Vene keinahtaa, kun Zack loikkaa vakain jaloin kannelle minun laukkuni ja kassini kanssa. Hän laskee ne viereeni ja käynnistää moottorin.

”Irrotitko sinä jo köyden?”

”Irrotin. Mitä tässä suotta odottelemaan”, hän vastaa.

Tähyilen laiturin suuntaan. Olemme ehtineet loitota jo pari metriä. Paluuta ei ole. Minun täytyy nyt vain seurata mukana. Kiinnitän pelastusliivit hitain liikkein. En kumma kyllä tunne mitään. Olen sisältä aivan tyhjä. Suojelen itseäni siltä, minkä tiedän vielä täyttävän tuon tyhjän tilan.

KUN ZACK SAMMUTTAA moottorin, kuuluu hetken hakkaavaa ja piippaavaa ääntä. Sitten koittaa hiljaisuus. Haistan dieselin miedon hajun. Kuuluu vain meren kohinaa, kun vesi väistyy veneen tieltä. Mutta pian hiljaisuuteen tunkeutuu lisää ääniä. Aistini terävöityvät. Kuuluu hiljaista natinaa, kun vene kääntyilee. Purjeet lepattavat ennen kuin ne pingottuvat tuulessa. Kuulen kumeita tömähdyksiä laivan sisältä, kun lautaset ja kupit hakevat oikeaa paikkaansa. Me purjehdimme.

Istun liikkumatta ja kasvot aurinkoa kohti. Ihoani kirvelee. Kuumuus on hellittänyt, veneen vauhti tuulettaa ihoa, ja meri viilentää oloani. Tuuli synnyttää pieniä väreitä vedenpintaan. Tuulenpuuska tarttuu purjeeseen, ja vene nytkähtää ja kallistuu. Se ottaa vatsanpohjasta. Tarraan vaistomaisesti kaiteeseen, vaikka tiedän, ettei tämä ole vaarallista. Ei tuule liikaa, ja vene on rakennettu kestämään paljon rajumpiakin kallistumisia.

Zack tarkkailee minua.

”Tuntuuko pahalta?”

Pudistan päätäni. Imen raikasta meri-ilmaa sieraimiini. Olemme edelleen syvällä sisäsaaristossa ja livumme mäntyjen peittämien saarten ohi, joissa punaisiksi maalatut kesämökit valkoisine puitteineen ja puuleikkauksineen näyttävät metsään pullahtaneilta sieniltä. Pari lasta sukeltaa kiljuen veteen kalliiselta rannalta. Vesi voimistaa heidän äänensä, ja kuulemme

Tiheätunnelmainen psykologinen trilleri aloittaa uuden *Meripelastajat*-sarjan

Tiivis ryhmä vapaaehtoisia meripelastajia tekee työtään Tukholman idyllisessä saaristossa.

Painostavan kuumana heinäkuun päivänä meripelastajat Anika ja Nadia huomaavat saaristomerellä ilman ohjausta ajelehtivan purjeveneeseen. Kaikki ei selvästikään ole kunnossa, joten he päättävät tutkia veneilijän tilanteen. Purjeveneessä ei ole kehtään.

Muutamaa päivää aiemmin Joanna on lähtenyt veneilemään yhdessä Zack-veljensä kanssa. He eivät ole tavanneet toisiaan vuosiin, ja isän vanha purjevene tuntuu hyvältä paikalta jälleennäkemiseen.

Leppoisasti alkanut matka saa kuitenkin kauhistuttavan käänteen. Pahuus väijyy aivan pinnan alla.

”Purjehdusreissu parhaaseen Hitchcock-tyyliin.”

– Norra Skånes Tigningar

Rebecka Edgren Aldén on ruotsalainen toimittaja ja kirjailija, joka on aiemmin julkaissut kolme psykologista trilleriä. Hän on työskennellyt toimittajana muun muassa aikakauslehdissä *Damernas Värld* ja *Mama. Mustat purjeet* aloittaa uuden *Meripelastajat*-sarjan, ja se on saanut Ruotsissa erinomaiset kritiikit ja myynyt yli 14 000 kpl. Innoituksena sille on ollut yli 30 vuotta kestänyt veneilyharrastus – Edgren Aldénilla on kesämökki Turun saaristossa.

Sarjan toinen osa *Röd augustimåne* ilmestyi Ruotsissa toukokuussa 2023, ja suomeksi se julkaistaan elokuussa 2024.

84.2

Kansi: Jatta Hirvisaari/
Taittopalvelu Yliveto Oy
www.minervakustannus.fi

ISBN 978-952-375-759-2

minerva